

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu,

zawierające przepisy wykonawcze dla b. dzielnicy austriackiej w przedmiocie należytości od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. Dz. U. № 49 poz. 299, zarządzam w porozumieniu z właściwymi Ministrami, co następuje:

1. Sposób powoływania przepisów o należytościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

Art. 1 O ile w rozporządzeniu niniejszem powołane są przepisy ustawy bez bliższego określenia, oznaczają one postanowienia ustawy z dn. 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299.

„Cesarskie rozporządzenie” bez dalszego określenia oznacza cesarskie rozporządzenie z dn. 15 września 1915 r., Dz. p. p. № 278, o należytościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

„Rozporządzenie ministerjalne” bez bliższego określenia oznacza rozporządzenie Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 29 grudnia 1915 r., Dz. p. p. № 397, wydane celem wykonania powyższego rozporządzenia cesarskiego.

2. Ruchomości domowe.

(do art. 2 ustawy).

Art. 2. Ruchomości domowe, tj. rzeczy wymienione w części drugiej art. 2 ustawy, podlegają należytości spadkowej, o ile u spadkodawcy nie były przeznaczone do użytku w gospodarstwie domowym, lecz stanowiły przedmiot przemysłu lub handlu albo wogóle należały do gospodarstwa zarobkowego. Kosztowności, dzieła sztuki, antyki, dywany i wogóle przedmioty zbytkowe, w żadnym razie nie należą do przedmiotów, które w myśl art. 2 ustawy są wolne od należytości spadkowej.

Art. 3. O ile wartość ruchomości domowych co do pewnego nabywcy przewyższa 10.000 marek, to do podstawy wymiaru wlicza się całą wartość, nie zaś tylko nadwyżkę ponad 10.000 mk.

Jeżeli ruchomości domowe przechodzą na dwie lub więcej osób, wymienionych w części drugiej art. 2 ustawy, to należy co do każdej z tych osób ustalić oddzielnie, czy zachodzi uwolnienie od należytości. Jeżeli np.

do spadku należą ruchomości domowe wartości 20.000 marek, a na podstawie testamentu otrzymuje dziecko spadkodawcy część ich wartości 9.000 marek, resztę zaś — wartości 11.000 marek — żona spadkodawcy, to do podstawy wymiaru należyci spadkowej, którą ma zapłacić dziecko, nie wlicza się wartości ruchomości domowych wcale, a celem wymierzenia należyci spadkowej żonie wlicza się do podstawy wymiaru wartość ruchomości domowych w kwocie 11.000 marek. Jeżeli do spadku należą ruchomości domowe wartości 50.000 marek i przechodzą niepodzielnie w równych częściach na pięcioro dzieci, to ruchomości te wcale nie podlegają należyci spadkowej.

Art. 4. Uwolnienie ruchomości domowych od należyci spadkowej nie wyklucza równoczesnego zastosowania części pierwszej art. 2 ustawy, o ile czysta wartość reszty majątku, otrzymanego przez odnośnego nabywcę, nie przekracza 5.000 marek polskich.

Do długów i ciężarów, które przypadają stosunkowo na ruchomości domowe uwolnione od należyci spadkowej, stosuje się przepis części 4 § 22 cesarskiego rozporządzenia.

3. Wysokość należyci.

(do art. 3 ustawy).

Art. 5. Należyci spadkową, wymierza się stosownie do art. 3 ustawy zawsze według dwu stóp taryfowych. Jedną z nich nazywać należy „stopą zasadniczą”, druga ma nazwę „stopy pomocniczej”.

„Pomocniczą” jest ta, która w taryfie bezpośrednio poprzedza „zasadniczą”. Jeżeli np. w danym wypadku stopą zasadniczą jest 8 procentowa, przewidziana w taryfie pod poz. 1 h, to pomocniczą jest 7-procentowa, przewidziana pod poz. 1 g.

Celem wymierzenia należyci według tych dwu stóp należy przede wszystkim odnaleźć w taryfie stopień wartości*), odpowiadający podstawie wymiaru i w ten sposób ustalić stopę zasadniczą. Następnie rozdziela się podstawę wymiaru na dwie części: część pierwsza równa się najwyższej kwocie bezpośrednio poprzedzającego taryfowego stopnia wartości, druga obejmuje resztę sumy, będącej podstawą wymiaru. Do części pierwszej zastosowuje się stopę pomocniczą, do części drugiej zasadniczą.

Przykłady:

1. Jeżeli syn otrzymał po ojcu spadek czystej wartości 700.000 marek, to stopa zasadnicza wynosi 8% (pozycja taryfy 1 h), pomocnicza 7% (poz. 1 g). Część pierwsza podstawy wymiaru wynosi 500.000 marek (pozycja taryfy 1g) i od niej należy wymierzyć 7% tj. 35.000 marek; części drugiej tj. od 200.000 marek wymierza się 8% tj. 16.000 marek; należyci spadkowa wynosi zatem w danym wypadku 51.000 marek.

2. Jeżeli ktoś otrzymał w spadku po bracie majątek czystej wartości 8.000 marek, to stopa zasadnicza wynosi 4% (pozycja taryfy 3b), pomocnicza równa się zeru (poz. 3a). Część pierwsza podstawy wymiaru wynosi 5.000 marek (pozycja taryfy 3a) i od niej należyci nie należy się wcale; od części drugiej tj. od 3.000 marek wymierza się 4%. Należyci spadkowa wynosi zatem w danym wypadku 120 marek.

*) „Stopnie wartości” wymienione są w taryfie pod ogólnym napisem „czysta wartość otrzymanego majątku w markach polskich”.

4. Większa ilość darowizn między tymi samymi kontrahentami. (do art. 8 i 24 ustawy).

Art. 6. Notariusz, spisując akt notarialny, podlegający należności spadkowej (§ 1 część 1, ustępy 2 i 3, oraz § 1 część 3, ustępy 1 i 2 cesarskiego rozporządzenia) lub należności od darowizn (§§ 30 i 31 cesarskiego rozporządzenia), winien zapytać odpowiednio strony umawiające się, czy już przedtem — bądź w kraju bądź za granicą — zawarły między sobą umowy podlegające należności spadkowej lub należności od darowizn (względnie „podatkowi” spadkowemu lub „podatkowi” od darowizn w myśl przepisów, obowiązujących w b. dzielnicach rosyjskiej lub pruskiej). Chodzi przytem również o umowy, zawarte przed wejściem w życie ustawy z dnia 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49 poz. 299, które podlegałyby opodatkowaniu według tej ustawy, gdyby ona obowiązywała w dniu zawarcia umowy.

W razie odpowiedzi twierdzącej ma notariusz wezwać strony, aby wymienily: miejscowości i daty zdziałania owych umów, ich przedmiot oraz władze skarbowe lub notariuszów, którzy obliczyli należność („podatek”, „opłatę”) od tych poprzednich umów.

Notariusz zwróci uwagę stron, że udzielenie niezgodnych z prawdą odpowiedzi na powyższe pytania stanowi występek, przewidziany w art. 21 ustawy.

Odpowiedź stron należy podać w akcie, choćby była ujemna.

Art. 7. Art. 6 stosuje się odpowiednio, jeżeli umowę podlegającą podatkowi spadkowemu lub podatkowi od darowizn, zawarto wobec sądu jak również wówczas, gdy na dokumencie, którym stwierdzono taką umowę, ma sąd lub notariusz uwierzytelnić własnoręczność podpisu. W tym ostatnim razie należy odpowiedź stron podać w klauzuli legalizacyjnej oraz w kolumnie 6 rejestru G (§ 239 Instrukcji sądowej z dn. 5 maja 1897, Dz. p. p. № 112 oraz reskrypt Min. Sprawiedl. z dn. 2 sierpnia 1902 r., Dz. rozp. № 36) względnie w protokole legalizacji (§ 82 ordynacji notarialnej).

5. Domniemanie prawne co do właściciela przedmiotów oddanych na skład

(do art. 10 ustawy).

Art. 8. Przepis przewidziany w art. 10 ustawy może być przeprowadzony również w sposób, wskazany w § 16 ustawy z dn. 18 czerwca 1911 r., Dz. p. p. № 74. Władza skarbowa może zwolnić podatnika od przeprowadzenia przeciwdowodu, jeżeli ze znanych jej okoliczności wynika, że domniemanie prawne z art. 10 ustawy nie odpowiada istotnemu stanowi rzeczy.

Jeżeli komuś na podstawie otrzymanego pełnomocnictwa przysługuje prawo podnoszenia odsetek z majątku oddanego na skład lub rozporządzania temi odsetkami, to praw tych nie uważa się za prawo rozporządzania majątkiem, na skład oddanym, w rozumieniu art. 10 ustawy.

6. Przepisy międzydzielnicowe.

(do art. 18 ustawy).

Art. 9. Gdy na obszarze b. zaboru austriackiego znajduje się tylko część majątku spadkowego, podlegającego opodatkowaniu w myśl ustawy z dn. 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299 i przepisów dawniejszych przez nią utrzymanych w mocy, reszta zaś w innej dzielnicy, to władza

skarbową, mającą siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, ma się zająć zebra-
niem danych, potrzebnych do dokonania wymiaru, tylko co do części ma-
jątku, znajdującej się w tej dzielnicy.

Art. 10. Gdy na obszarze b. zaboru austriackiego znajduje się tylko
część majątku, podlegającego należytości spadkowej, reszta zaś za granicą,
to władza skarbową, mającą siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, ma prze-
prowadzić postępowanie przygotowawcze (art. 9) również co do części ma-
jątku, znajdującej się za granicą.

Art. 11. Jeżeli spadkodawca zamieszkiwał na obszarze, b. zaboru
austriackiego, a majątek spadkowy znajduje się częściowo w tej dzielnicy,
częściowo zaś w innej, a nadto zagranicą, to władza skarbową mającą sie-
dzibę na obszarze b. zaboru austriackiego przeprowadza postępowanie
przygotowawcze co do części majątku spadkowego znajdujących się w b.
dzielnicy austriackiej oraz zagranicą.

Jeżeli zaś przy takim rozmieszczeniu majątku spadkodawca mieszkał
poza b. dzielnicy austriacką, to wspomniana władza przeprowadza w każ-
dym razie postępowanie przygotowawcze co do części majątku, znajdującej
się w b. dzielnicy austriackiej. Co do zagranicznego rozstrzygnię Minister-
stwo Skarbu.

Art. 12. Gdy cały majątek znajduje się zagranicą, to postępowanie
przygotowawcze przeprowadza ta władza skarbową, w której okręgu spad-
kodawca zamieszkiwał.

O ile chodzi o znajdujący się zagranicą majątek po obywatelu Pań-
stwa Polskiego, który miał zamieszkanie zagranicą, oznacza się właściwość
do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego według siedziby sądu,
który przeprowadza pertraktację spadkową. O ileby żaden sąd w b. dzie-
lnicy austriackiej nie był powołany do tej czynności, oznacza się właści-
wość według gminy, w której spadkodawca miał prawo swojszczyzny.
W braku i tego wskaźnika władza skarbową, mającą siedzibę w b. dzie-
lnicy austriackiej, jeżeli pierwsza dowiedziała się o spadku tego rodzaju,
przedkłada akta Ministerstwu Skarbu celem ustalenia właściwości.

Art. 13. Jeżeli w przypadku, przewidzianym w art. 18 ustawy, część
majątku spadkowego znajduje się w b. dzielnicy austriackiej, ale opodat-
kowanie ma nastąpić w b. dzielnicy rosyjskiej lub pruskiej, to władza, ma-
jąca siedzibę w dzielnicy austriackiej, ma mimo to wymierzyć wszystkie
należytości, które z powodu odnośnego przejścia majątku przypadają prócz
należytości spadkowej (należytość ryczałtową za postępowanie spadkowe
w myśl pozycji 25 taryfy, załączonej do ces. rozp. z dn. 15 września
1915 r., Dz. p. p. № 279; stałą należytość za rozporządzenie ostatniej
woli i t. p.).

7. Odsetki za zwłokę.

Odsetki za odroczenie.

(do art. 19 i 20 ustawy).

Art. 14. Postanowienia art. 19 i 20 ustawy stosują się jedynie do na-
leżytości spadkowej i należytości od darowizn, a zatem nie dotyczą innych
należytości wymierzonych łącznie z tamtymi (należytości ryczałkowej za po-
stępowanie spadkowe należytości stałej od rozporządzeń ostatniej woli, na-
leżytości od układów w toku przewodu spadkowego i t. p.).

Art. 15. Podanie o odroczenie płatności albo o zezwolenie na uisz-
czenie ratami należy wnieść do władzy skarbowej, od której pochodzi we-
zwanie płatnicze.

Od płatnika, któremu zezwolono na odroczenie płatności lub na spłatę ratami, pobierane będą odsetki w wysokości $\frac{1}{2}\%$ miesięcznie płatne z dołu (odsetki za odroczenie); przytem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały. W razie niedotrzymania terminu pobrane będą od całej sumy, nieuiszczonej w terminie, odsetki za zwłokę, przewidziane w art. 19 ustawy.

Przykład: Należytość spadkowa wynosi 100.000 mk. Wezwanie płatnicze doręczone w dniu 2 marca 1921, zatem należytość płatna najpóźniej w dniu 1 kwietnia 1921 r. Na wniosek płatnika zezwolono na spłatę w czterech ratach po 25.000 mk., płatnych w dniu 1 kwietnia każdego roku w ciągu lat 1921—1924.

Jeżeli płatnik powyższych terminów ściśle dotrzyma, to należy pobrać tytułem odsetek: w dniu 1 kwietnia 1922 r. 4.500 mk. ($\frac{1}{2}\%$ miesięcznie za 12 miesięcy od 75.000 mk.), w dniu 1 kwietnia 1923 r. 3.000 mk. ($\frac{1}{2}\%$ miesięcznie od 50.000 mk.), a w dniu 1 kwietnia 1924 r. 1.500 mk. ($\frac{1}{2}\%$ miesięcznie od 25.000).

Jeżeliby płatnik ratę płatną w dniu 1 kwietnia 1923 r. uiszczył już w dniu 1 listopada 1922 r., należałoby przy tem uiszczeniu pobrać tytułem odsetek tylko 2.375 mk. tj. od sumy odsetek, która byłaby płatna w razie uiszczenia odnośnej raty w dniu 1 kwietnia 1923 r. (a wynosiłaby, jak wyżej wskazano 3.000 mk.) potrącić kwotę 625 mk., wyrażającą $\frac{1}{2}\%$ miesięcznie za 5 miesięcy od wpłaconej przed terminem raty w kwocie 25.000 mk.

Jeżeliby przeciwnie płatnik uchybił terminu i ratę płatną w dniu 1 kwietnia 1923 r. uiszczył dopiero w dniu 1 sierpnia 1923 r., należałoby przy tem uiszczeniu pobrać prócz odsetek w wysokości $\frac{1}{2}\%$, które były płatne w dniu 1 kwietnia 1923 r. (a wynoszą, jak wyżej wskazano 3.000 mk.), jeszcze odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie za 4 miesiące od całej sumy 28.000 mk. nieopłaconej w terminie. Podatnik ma zatem uiszczyć $25.000 + 3.000 + 1.120 = 29.120$ mk.

8. Postanowienia karne.

(do art. 21 ustawy)

Art. 16. Doniesienie o popełnieniu występku, przewidzianego w art. 21 ustawy, skierować należy do prokuratora przy tym sądzie okręgowym, w którego okręgu występki został popełniony.

Przed odesłaniem doniesienia władza skarbową ma przeprowadzić dochodzenia w sposób tak wyczerpujący, aby prokurator mógł wnieść akt oskarżenia na podstawie danych i dowodów dostarczonych mu przez władzę skarbową.

Zgodnie z postanowieniem § 12 część 6 ustawy z dn. 18 czerwca 1901 roku, Dz. P. P. № 74, należy doniesienia zaniechać, jeżeli winny przy przesłuchaniu poprzedzającym złożenie przysięgi manifestacyjnej cofnął oświadczenie nieprawdziwe, o ile ono dotyczy stosunków faktycznych, objętych rotą przysięgi.

9. Organa skarbowe, powołane do wymiaru należytości od darowizn.

(do art. 24 ustawy)

Art. 17. Część trzecią art. 3 rozporządzenia z dn. 26 maja 1920 roku, Dz. U. № 60, poz. 373, uzupełnia się następującym ustępem:

„c) od darowizn między żyjącymi, jeżeli darujący — bądź równocześnie ze zdziałaniem danej darowizny bądź kiedykolwiek przedtem — zawarł z obdarowanym jedną lub więcej umów, podlegających należytości od da

rowizn lub jeżeli majątek darowany znajduje się w całości lub w części poza obszarem b. zaboru austriackiego”.

10. Należyżość od wpisu prawa własności.

(do art. 46 ustawy).

Art. 18. Należyżość od wpisu prawa własności, dokonanego w księdze publicznej na podstawie tytułu prawnego, podlegającego wymiarowi należyżości spadkowej lub należyżości od darowizn, wymierza się stosownie do uwagi 2 do poz. tar. 45 ustawy z dn. 13 grudnia 1862 r., Dz. p. p. № 89— od czystej wartości danej nieruchomości t. j. od tej samej kwoty, którą przyjęto za podstawę wymiaru należyżości spadkowej lub należyżości od darowizny.

O ile długi i ciężary spadkowe nie obciążały wyłącznie danej rzeczy nieruchomości (część 2 § 22 cesarskiego rozporządzenia), należy celem obliczenia wartości czystej potrącić od wartości ogólnej tej nieruchomości stosunkową część długów i ciężarów.

11. Majątki, przeznaczone na cele użyteczności publicznej.

(do poz. 5 taryfy)

Art. 19. Jeżeli fundacja, zakład, zrzeszenie lub związek samorządny, mające siedzibę w Państwie Polskiem, żądają co do majątku, otrzymanego na podstawie rozporządzenia ostatniej woli lub darowizny, zastosowania stopy przewidzianej w pozycji 5 taryfy, a przeznaczenie odnośnego majątku na cele dobroczynne albo cele nauki lub nauczania stwierdzone jest wyraźnie w rozporządzeniu ostatniej woli lub w akcie darowizny, to władza wymiarowa uwzględni to żądanie, chociażby nawet inny majątek uposażonej osoby prawnej nie służył do wymienionych celów.

W wypadkach, w których w rozporządzeniu ostatniej woli lub w akcie darowizny brak bliższego określenia celu, dla którego ofiarowano majątek, zastosowana będzie poz. 5 taryfy jedynie wówczas, jeżeli uposażona osoba prawna wykaże, że według norm, określających jej ustrój (statutu, aktu fundacyjnego i t. p.), majątek jej służyć ma wyłącznie celom powyższym i nawet w razie zgaśnięcia odnośnej osoby prawnej celom tym nie może być odjęty.

12. Stosowanie austr. rozporządzenia ministerjalnego z dn. 29 grudnia 1915 r., Dz. p. p. № 397.

Art. 20. Prócz postanowień art. 2—17 oraz 19 stosować należy przy wymiarze należyżości spadkowych i należyżości od darowizn rozporządzenie austr. Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 29 grudnia 1915 r., Dz. p. p. № 397 — w brzmieniu, ustalonym w art. 21—38 niniejszego rozporządzenia.

Art. 21. Uchyła się §§ 6, 7, 12, 27, 35, 43, 44, 45, 49, 51, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60 i 66 rozporządzenia ministerjalnego.

Uchyła się rozporządzenie z dnia 27 stycznia 1916 r., Dz. p. p. № 23 oraz §§ 22, 23, 24 i 25 rozporządzenia z dnia 21 czerwca 1901 r., Dz. p. p. № 75.

Art. 22. § 5 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Doliczenie darowizn otrzymanych od spadkodawcy.

Celem ustalenia stopy należności spadkowej należy nadto stwierdzić, czy może nabywca otrzymać od spadkodawcy jedną lub więcej darowizn (§§ 30 i 31 cesarskiego rozporządzenia). W danym razie należy stosownie do art. 7 ustawy do sumy, obliczonej według treści 1 § 4 rozporządzenia ministerjalnego, doliczyć czyste wartości przedmiotów darowanych według stanu w dniu działania każdej darowizny i ustalić stopę zasadniczą według wynikłej stań łącznej sumy.

Pod tym względem możliwe są następujące wypadki:

Wypadek pierwszy.

Spadkodawca zmarł po wejściu ustawy w życie (nie wcześniej jak w dniu 7 lipca 1920 r.). Osoba, obowiązana do uiszczenia należności spadkowej otrzymała od spadkodawcy darowizny, a najwcześniejsza z nich dzia-łana była po wejściu ustawy w życie.

Przykład: Ojciec darował swemu jedynemu synowi w dniu 1 września 1920 r. przedmiot czystej wartości 70.000 marek. Od tej darowizny wymierzono: od 50.000 mk. 4% (poz. tar. 1 d) i od 20.000 marek. 5% (poz. tar. 1 e) razem 3.000 marek. Tenże ojciec darował synowi w dniu 1 listopada 1920 r. przedmiot czystej wartości 40.000 marek. Ze względu na łączną wartość obu darowizn, wynoszącą 110.000 marek, stopa pomocnicza wynosi 5% (poz. 1 e), a zasadnicza 6% (poz. 1 f), a podatek od obu darowizn 5.600 mk. (t. j. 5% od 100.000 i 6% od 10.000 marek). Wobec tego — po potrąceniu kwoty 3.000 mk., wymierzonej od darowizny pierwszej — wymierzyć należy od darowizny drugiej 2.600 marek.

W dniu 1 lutego 1921 r. ojciec zmarł, a syn otrzymał w spadku po nim majątek czystej wartości 120.000 marek.

Przy wymiarze należności spadkowej władza skarbowa postąpi w sposób następujący: Ze względu na łączną wartość obu darowizn oraz majątku spadkowego w kwocie 230.000 marek stopa pomocnicza wynosi 6% (poz. 1 f), zasadnicza 7% (poz. 1 g), należność zaś obliczona według tych obu stóp 14.100 marek (6% od 200.000 i 7% od 30.000). Ponieważ zaś poprzednio wymierzono 5.600 marek, przeto tytułem należności spadkowej należy wymierzyć 8.500 marek.

Wypadek drugi.

Spadkodawca zmarł po wejściu w życie ustawy (nie wcześniej jak w dniu 7 lipca 1920 r.). Osoba, obowiązana do uiszczenia należności spadkowej otrzymała od spadkodawcy darowizny. Niektóre z nich były dzia-łane po wejściu w życie ustawy, niektóre przedtem.

Przykład: Ojciec darował swemu jedynemu synowi w dniu 1 września 1910 r. przedmiot, którego czysta wartość przeliczona na walutę markową wynosiła 50.000 marek.

Następnie darował mu: w dniu 1 lutego 1920 r. 60.000 mk., a w dniu 1 marca 1921 r. 100.000 mk. W dniu 1 czerwca 1921 r. ojciec zmarł, a syn otrzymał w spadku majątek czystej wartości 400.000 mk.

Władza skarbowa, wymierzając należność od darowizny dzia-łanej w dniu 1 marca 1921 r. stwierdzi, że ze względu na łączną wartość wszystkich trzech darowizn, wynoszącą 210.000 mk. (50.000 + 60.000 + 100.000), stopa pomocnicza wynosi 6%, zasadnicza 7%. Z sumy 200.000 marek, do której przynależy stopa pomocnicza, przypada 110.000 na pierwsze dwie darowizny, 90.000 na ostatnią. Należy zatem wymierzyć: od 90.000 mk. 6%, a od 10.000 mk. 7% — razem 6.100 marek. (Od kwoty 110.000 marek nie można pobrać podatku, gdyż byłoby to opodatkowaniem dwu pierwszych darowizn. Takie opodatkowanie nie byłoby zgodne z ustawą, gdyż wsteczna moc obowiązująca ustawy, przewidziana w art. 51, a sięgająca do 1 stycz-

nia 1916 r., dotyczy tylko należności spadkowej, nie dotyczy zaś należności od darowizn).

Władza skarbowa, wymierzając należność spadkową z powodu śmierci ojca, zaszłej w dniu 1 czerwca 1921 r., dokona następujących obliczeń: Ze względu na łączną wartość wszystkich trzech darowizn oraz majątku spadkowego, wynoszącą 610.000 marek, stopa pomocnicza wynosi 7⁰/₀, zasadnicza 8⁰/₀. Z sumy 500.000 marek, do której przynależy stopa pomocnicza, przypada 110.000 na pierwsze dwie darowizny, a 390.000 na darowiznę trzecią i spadkobranie. Łącznie więc należy się tytułem podatku od trzeciej darowizny i od spadkobrania: 7⁰/₀ od 390.000 t. j. 27.300 i 8⁰/₀ od 110.000 t. j. 8.800, razem 36.100 marek. Ponieważ zaś od trzeciej darowizny wymierzono już 6.100 marek, przeto władza skarbowa wymierzy tytułem należności spadkowej 30.000 marek.

Wypadek trzeci.

Spadkodawca zmarł bądź po wejściu w życie ustawy (nie wcześniej jak w dniu 7 lipca 1920 r.) bądź przedtem, ale nie wcześniej jak w dniu 1 stycznia 1916 r., przyczem w tym ostatnim razie do dnia 21 czerwca 1920 r. włącznie nie zapadła decyzja władzy skarbowej o należności należności spadkowej (art. 51 ustawy). Osoba, obowiązana do uiszczenia należności spadkowej, otrzymała od spadkodawcy darowizny, a najpóźniejsza z nich zdziałana była przed wejściem w życie ustawy.

Przykład: Ojciec darował swemu jedynemu synowi w dniu 1 września 1910 r. przedmiot, którego czysta wartość, przeliczona na walutę markową, wynosiła 400.000 marek. Następnie darował mu w dniu 1 marca 1920 r. 200.000 marek. W dniu 15 maja 1920 r. ojciec zmarł, a syn otrzymał w spadku majątek czystej wartości 300.000 mk. Do dnia 21 czerwca 1920 r. włącznie nie zapadła decyzja władzy skarbowej co do należności spadkowej.

Władza skarbowa stwierdzi co następuje: Ze względu na łączną wartość obu darowizn oraz majątku spadkowego, wynoszącą 900.000 marek, stopa pomocnicza wynosi 7⁰/₀, a zasadnicza 8⁰/₀. Kwota 500.000 marek, do której przynależy stopa pomocnicza, mieści się cała w darowiznach, nie podlegających opodatkowaniu według nowej ustawy. Także z kwoty 400.000 marek, do której przynależy stopa zasadnicza, część w wysokości 100.000 przypada na te darowizny. Wobec tego władza skarbowa zastosuje do majątku spadkowego tylko stopę zasadniczą i wymierzy 8⁰/₀ od 300.000 marek t. j. 24.000 marek".

Art. 23. § 17 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustalenie wartości dzieł sztuki i t. p.

Co do ruchomych zabytków sztuki i kultury, korzystających z opieki prawa w myśl rozporządzenia b. Komisji Rządzącej z dnia 1 marca 1919 r. L. 134/W. K. Sz. (Dz. rozp. Kom. Rządz., Część VI, № 39) może Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Kultury i Sztuki w przypadkach na szczególne uwzględnienie zasługujących zezwolić na wniosek podatnika na zastosowanie § 19 cesarskiego rozporządzenia.

Ulga powyższa wykluczona jest, o ile spadkodawca trudnił się zawodo handlem rzeczami wyżej określonymi lub o ile rzeczy te były przedmiotem kontraktu odpłatnego zawartego w czasie od 1 sierpnia 1914 r.

Przyznanie ulgi uzależnia się od zapisania do inwentarza zabytków sztuki i kultury (§ 5 powołanego rozporządzenia b. Kom. Rządz.).

W razie pozbycia przedmiotów, objętych ulgą, w drodze kontraktu odpłatnego będzie należytość podwyższona według wartości w czasie pozby-

cia. Osoba, której wymierzono należytość z zastosowaniem § 19 cesarskiego rozporządzenia, obowiązana jest donieść o pozbyciu w ciągu ośmiu dni tej władzy skarbowej, która dokonała owego wymiaru“.

Art. 24. W części 1 § 21 rozporządzenia ministerjalnego należy w ustępie 5 wyrazy: „§ 6 części 1 i 2, cesarskiego rozporządzenia” zastąpić wyrazami „art. 16 ustawy z dn. 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299“.

Art. 25. Część 2 § 31 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli do przeprowadzenia pertraktacji spadkowej powołany jest sąd, mający siedzibę w b. dzielnicy austriackiej ale pertraktacja ta obejmuje tylko część przedmiotów majątkowych, podlegających należytości spadkowej, a na niektóre z nich się nie rozciąga, to należy przedmioty, nieobjęte pertraktacją spadkową, bądź wymienić w wykazie spadku bądź podać je oddzielnie do wiadomości właściwego Urzędu Podatkowego względnie Urzędu Wymiaru Należytości.

Dotyczy to np. wypadków, przewidzianych w cesarskim rozporządzeniu: w § 1 (w ustępach 2 i 3 części 1 oraz w częściach 2 i 3) tudzież w § 16; w §§ 14 i 15 ustawy z dn. 18 czerwca 1901 r., Dz. p. p. № 74; w art. 10 ustawy z dn. 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299; w art. 13 tejże ustawy, o ile w spadku po obywatelu Państwa Polskiego pozostały prócz majątku, znajdującego się w b. dzielnicy austriackiej, nieruchomości położone zagranicą“.

Art. 26. § 31 rozporządzenia ministerjalnego uzupełnia się następującymi częściami 5—7:

(5) Jeżeli majątek, podlegający opodatkowaniu w myśl ustawy z dn. 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299 i przepisów ustawowych, wymienionych w § 1 powołanej ustawy, znajduje się częściowo w b. dzielnicy austriackiej, a częściowo w innych dzielnicach, to należy w wykazie spadku (w dziale 1 § 32) wymienić szczegółowo tylko te przedmioty, które znajdują się w b. dzielnicy austriackiej; co do innych dzielnic należy uczynić ogólnikową wzmiankę przez wypełnienie działu 2 wykazu spadku (§ 32).

(6) Majątek, znajdujący się zagranicą, o ile podlega opodatkowaniu w myśl art. 14 ustawy, podać należy szczegółowo w wykazie spadku (w dziale 1): a) jeżeli przedmioty majątkowe, podlegające opodatkowaniu znajdują się tylko w b. dzielnicy austriackiej oraz zagranicą, a nie znajdują się na obszarze b. zaboru rosyjskiego lub pruskiego, b) jeżeli majątek, podlegający opodatkowaniu, znajduje się zagranicą, a spadkodawca zamieszkiwał w b. dzielnicy austriackiej. W innych razach postanowi władza skarbową w każdym szczegółowym wypadku, w której dzielnicy ma być zeznany majątek zagraniczny. O spowodowanie takiej decyzji może podatnik zwrócić się do którejkolwiek z władz skarbowych polskich, do których zakresu działania należą sprawy opodatkowania spadków. O ile tą decyzją poruczono wymierzenie podatku spadkowego od majątku zagranicznego władzy skarbowej, mającej siedzibę w b. dzielnicy austriackiej, należy ten majątek wymienić w wykazie spadku szczegółowo, w przeciwnym razie zaś wskazać w kolumnie 5 wykazu spadku władzę skarbową w innej dzielnicy, której przedłożono zeznanie majątku zagranicznego.

(7) Jeżeli podatnik stosownie do przepisów, zawartych w częściach 5 i 6 niniejszego paragrafu, przedkłada zeznanie majątku spadkowego władzy skarbowej w innej dzielnicy, to ma odpis tego zeznania przedłożyć sądowi, przeprowadzającemu pertraktację spadkową. Odpis ma być uwierzytelniony przez władzę skarbową w innej dzielnicy której przedłożono

zeznanie. W tym samym celu należy do wykazu spadku, w którym wypełniony jest dział 2, załączyć odpis tego wykazu (dwa odpisy, jeżeli reszta majątku znajduje się w dwu innych dzielnicach); sąd zwraca ten odpis, zaopatrzywszy go w zaświadczenie zgodności z oryginałem, poczem podatnik ma go przedłożyć właściwej władzy i innej dzielnicy”.

Art. 27. § 32 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Forma i treść wykazu spadku.

1) Wykaz spadku należy sporządzić według załączonego wzoru. Przytem należy zastosować się do następujących przepisów:

2) Wykaz spadku mają podpisać spadkobiercy. Jeżeli ustanowili pełnomocników, to wykaz spadku ma być podpisany również przez nich. Jeżeli z powodu istotnych przeszkód nie wszystkie te osoby mogły podpisać, to sąd lub władza skarbową mogą po ustaniu przeszkody zażądać dodatkowego podpisania,

3) Wykaz spadku składa się z pięciu działów:

Dział 1. Majątek znajdujący się na obszarze b. zaboru austriackiego i za granicą.

W dziale 1 mają być wymienione szczegółowo wszystkie przedmioty, podlegające należności spadkowej, o ile znajdują się w b. dzielnicy austriackiej. Co do zagranicznych należy postąpić według wskazówki, podanej w § 31.

W kolumnie 2 należy wymienić w szczególności rzeczy nieruchome z przynależnościami, papiery wartościowe (rodzaj, ilość i wartość nominalną), poszczególne wierzytelności i innego rodzaju majątek ruchomy.

Co do wierzytelności wymienić należy w kolumnie 2: imiona i nazwiska lub firmy oraz adresy dłużników; przy hipotecznych należy podać nadto: przedmiot, obciążony prawem zastawu (nieruchomość lub wierzytelność), oraz liczbę wykazu hipotecznego.

Co do wierzytelności oprocentowanych podać należy w kolumnie 2 stopę procentową, oraz czasokres, za który odsetki w dniu śmierci spadkodawcy były już wymagalne, lecz jeszcze nie zostały uiszczone; co do papierów wartościowych: kupony już płatne, a niezrealizowane tudzież odsetki za czas od płatności ostatniego kuponu do dnia śmierci spadkodawcy.

O ile przedkładający wykaz spadku jest zdania, że pewne wierzytelności jako nieściągalne lub niepewne winny być zwolnione od należności spadkowej w całości lub w części, to ma mimo to wymienić je w kolumnie 2 i zarazem podać w kolumnie 5, że i z jakiego powodu zachodzi nieściągalność lub wątpliwość. Do takich wierzytelności należą również pretensje z tytułu strat wojennych, poniesionych przed śmiercią spadkodawcy, zgłoszone stosownie do ustawy z dn. 10 maja 1919 r., Dz. Pr. № 41, poz. 298.

Dział 3. Długi i ciężary.

Przy wypełnianiu kol. 14 i 15 należy zastosować odpowiednio wskazówki, podane wyżej co do wierzytelności spadkowych.

O ile ciężar wynika z prawa do pożytków lub z prawa do świadczeń powtarzających się, to należy podać, do jakiego czasu ma trwać obciążenie oraz w jaki sposób obliczono jego wartość.

Jeżeli majątek, podlegający opodatkowaniu w myśl ustawy z dn. 29 maja 1920 r. Dz. U. № 49 poz. 299 względnie w myśl przepisów ustawo-

wych, wymienionych w § 1 powołanej ustawy, znajduje się nie tylko w b. dzielnicy austriackiej i ma być przedłożone zeznanie majątku także władzy skarbowej, mającej siedzibę w innej dzielnicy (§ 31, część 5 i 6), to należy w dziale 3 podać te tylko długi i ciężary, które pozostają w związku z przedmiotami, wymienionymi w dziale 1.

Niewątpliwie więc należą do działu 3 długi hipoteczne, które obciążają nieruchomości, wymieniono w dziale 1 lub które wynikły z prowadzenia przedsiębiorstw zarobkowych, znajdujących się w b. dzielnicy austriackiej.

O ileby było wątpliwe, z którą dzielnicą pewien dług lub ciężar w związku pozostaje, należy go podać w którymkolwiek z zeznań, które w danej sprawie mają być przedłożone władzom dzielnicowym.

Dział 4. Udziały w spadku.

W kolumnie 22 należy wymienić wszystkie osoby, które jako spadkobiercy lub legatarjusze lub wogóle jako nabywcy w rozumieniu cesarskiego rozporządzenia mają udział w majątku, podlegającym należytości spadkowej (w szczególności też z tytułu wspólności majątkowej małżeńskiej na wypadek śmierci; § 18 cesarskiego rozporządzenia).

W kolumnie 25 podać należy darowizny, zdziałane przez spadkodawcę za życia na rzecz osób, wymienionych w kolumnie 22, bez względu na to, czy zdziałane były na obszarze b. zaboru austriackiego czy w innej dzielnicy czy zagranicą.

Dział 5. Inne dane.

W dziale 5 należy podać wszelkie okoliczności faktyczne, mające znaczenie dla wymiaru należytości spadkowej, nieobjęte działami poprzedzonymi.

W szczególności należy w tym dziale wyjaśnić dokładnie stosunki prawne, wynikię z aktów prawnych dotyczących majątku spadkowego, zdziałanych po śmierci spadkodawcy (aktów zrzeczenia się spadku ugód spadkowych, aktów działu i t. p.).“.

Art. 28. W części 2 § 34 rozporządzenia ministerjalnego należy słowa „10.000 K.” zastąpić wyrazami: „100.000 marek polskich”.

Art. 29. § 35 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

Zbłądność wykazu spadku.

Jeżeli co do żadnej z osób, mających udział w spadku (§ 1, części 1 2 i 3, cesarskiego rozporządzenia), czysta wartość otrzymanego majątku nie przewyższa 5.000 marek lub jeżeli spadek składa się wyłącznie z ruchomości domowych (część druga art. 2 ustawy), przechodzących wyłącznie na małżonka lub krewnych w linii prostej, a co do żadnego z nabywców wartość ruchomości domowych nie przekracza 10.000 marek, to osoby wymienione w § 31 obowiązane są przedłożyć wykaz spadku tylko na żądanie władzy skarbowej.

Art. 30. Część 1 § 36 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Poza wypadkami, przewidzianymi w § 26 cesarskiego rozporządzenia, może przyznanie spadku nastąpić dopiero po uiszczeniu lub dostatecznym zabezpieczeniu należytości spadkowej”.

Art. 31. W części 1 § 40 rozporządzenia ministerjalnego należy skreślić wyrazy: „należytości immobiljarnych z powodu przeniesienia majątku na wypadek śmierci i innych danin należących się od spadku“.

Art. 32. § 41 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Przedłożenie wykazu spadku bezpośrednio władzy skarbowej.

(1) Poza wypadkiem przewidzianym w części 2 § 40, należy wykaz spadku przedłożyć bezpośrednio władzy skarbowej, gdy majątek, podlegający należności spadkowej w myśl cesarskiego rozporządzenia oraz art. 2 — 24 i 43 — 46 ustawy, składa się wyłącznie z takich przedmiotów, co do których pertraktacja spadkowa w myśl przepisów obowiązujących w b. dzielnicy austriackiej nie ma być przeprowadzona.

(2) Jeżeli w przypadku, przewidzianym w części 1 § 31 rozporządzenia ministerjalnego, nie przedłożono sądowi wykazu spadku w ciągu sześciu miesięcy od śmierci spadkodawcy, może władza skarbowa zażądać od osób, wymienionych w powołanym § 31, przedłożenia wykazu spadku wprost sobie.

(3) Do wykazu spadku, przedłożonego bezpośrednio władzy skarbowej, stosują się zresztą odpowiednio postanowienia §§ 32 i 33”.

Art. 33. § 42 rozporządzenia ministerjalnego uzupełnia się następującym ustępem drugim:

„(2) Dłużnicy spadkodawcy oraz ci, w których posiadaniu znajdują się przedmioty spadkowe, obowiązani są na żądanie władzy skarbowej podać szczegółowo i zgodnie z prawdą wszelkie znane im okoliczności, których znajomość potrzebna jest celem wymiaru należności spadkowej.

Osoby te są obowiązane na żądanie władzy skarbowej przedłożyć będące w ich posiadaniu dokumenty i księgi handlowe, o ile przejrzanie dokumentów lub ksiąg jest potrzebne do sprawdzenia danych, na których wymiar ma być oparty”.

Dotychczasowy tekst § 42 oznaczony zostaje znakiem: „(1)”.

Art. 34. § 46 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Wymiar należności spadkowej.

(1) Należność spadkową wymierza władza skarbowa. O wymiarze zawiadamia zapomocą wezwania płatniczego.

(2) Należność oblicza się co do każdego z nabywców osobno, według czystej wartości części majątku, jemu przypadłej”.

Art. 35. W części 1 § 52 rozporządzenia ministerjalnego należy skreślić wyrazy: „o ile należność od darowizny nie ma być uiszczona markami stempłowymi stosownie do § 51 tego rozporządzenia”.

Część 3 tegoż § 52 otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli darowizny nie zgłoszono celem wymiaru należności lub zgłoszono ją po upływie przepisanego terminu, będzie zastosowany § 80 ustawy, z dn. 9 lutego 1850 r., Dz. p. p. № 50”.

Art. 36. W § 53 rozporządzenia ministerjalnego należy wyrazy: „§§ 51 i 52” zastąpić wyrazami: „§ 52”.

Art. 37. § 57 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Oznaczenie wartości pieniędzy zagranicznych i papierów wartościowych.

(1) Wartość pieniędzy zagranicznych, o ile są przedmiotem przeniesienia, podlegającego należności spadkowej lub należności od darowizny,

oznacza się w sposób wskazany w art. 2 rozporządzenia z dn. 28 czerwca 1920 r., Dz. U. № 66, poz. 443.

(2) Co do papierów wartościowych zarządza się na podstawie cesarskiego rozporządzenia z dn. 10 października 1914 r., Dz. p. p. № 274, co następuje:

(3) Wartość papierów wartościowych ustala się na podstawie zaświadczenia jednej z giełd polskich, wskazującego, jaka była przeciętna cena sprzedażna danego papieru wartościowego w dniu śmierci spadkodawcy lub w dniu działania darowizny. O ileby w tym dniu dany papier wartościowy nie był przedmiotem obrotu, ustala się jego wartość na podstawie zaświadczenia jednej z giełd polskich, wskazującego, ile wynosiła przeciętna cena sprzedażna po raz ostatni przed owym dniem — jeżeli te ostatnie obroty zdarzyły się niewcześnie jak trzy miesiące przed śmiercią spadkodawcy lub działaniem darowizny.

(4) O ile zaś chodzi o papiery wartościowe, które w powyższym okresie trzechmiesięcznym nie były przedmiotem obrotów w Polsce, przyjmuje się jako wartość kwotę wyrażającą wartość nominalną, przy czem, jeżeli oznaczona jest w pieniądzu zagranicznych, następuje zamiana na marki polskie w sposób wskazany w części 3 niniejszego paragrafu. Atoli władza skarbową może, a na wniosek strony jest obowiązana ustalić wartość w sposób podany w §§ 52 — 54 ustawy z dn. 9 lutego 1850 r., Dz. p. p. № 507.

Art. 33. § 64 rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje brzmienie następujące:

„Grzywny porządkowe.

(1) W razie naruszenia przepisów ustawowych lub wykonawczych o należytościach od przeniesień majątku pod tytułem darmym jak również w razie niezastosowania się do zarządzeń władz, wydanych na podstawie tych przepisów, może władza skarbową—o ile nie zachodzą znamiona przestępstwa w rozumieniu kodeksu karnego, ani też nie ma zastosowania część 1 § 43 cesarskiego rozporządzenia—wymierzyć grzywnę porządkową do wysokości 50.000 marek polskich. Grzywna porządkowa może być w tej samej sprawie nałożona dwa lub więcej razy, za każde naruszenie przepisów oddzielnie; w szczególności w razie biernego zachowania się strony wobec zarządzenia władzy można wymierzyć grzywnę po każdym bezskutecznym wezwaniu.

(2) Grzywnę porządkową należy uiścić w ciągu 30 dni po doręczeniu orzeczenia, którem grzywnę nałożono.

(3) Przymusowe ściągnięcie grzywny nastąpić może dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia.”

13. Postanowienia przejściowe.

Art. 39. Ustawa z dnia 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299, w przedmiocie zmiany przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn ogłoszona została w dniu 22 czerwca 1920 r. Piętnastym dniem po ogłoszeniu, przewidzianym w art. 51 ustawy, jest zatem 7 lipca 1920 r.

Art. 40. Postanowienia ustawy oraz niniejszego rozporządzenia, dotyczące należytości spadkowej, nie będą stosowane:

- a) jeżeli nie później jak w dniu 31 grudnia 1915 r. zaszła śmierć spadkodawcy (§ 1, część 5, cesarskiego rozporządzenia), uzasadniająca wymiar należytości spadkowej od nabycia wymienionego w § 1 (części 1, 2 lub 3) ces. rozp. (w szczególności też—w razie substytucji powierniczej—od nabycia majątku przez dzie-

- dzica ustanowionego) albo od „pierwszego nabycia” w wypadkach, o których mowa w §§ 9 i 12 ces. rozp. albo od przejścia „nagiej własności”, przewidzianego w § 21 ces. rozp.;
- b) jeżeli w wypadkach, wymienionych wyżej w ustępie a), śmierć spadkodawcy zaszła w czasie od dn. 1 stycznia 1916 r. do dnia 21 czerwca 1920 r. i w okresie tym bądź wymierzono należyłość spadkową, bądź wydane zostało orzeczenie władzy skarbowej pierwszej instancji, stwierdzające uwolnienie od należyłości;
 - c) jeżeli nabycie przez dziedzica podstawionego (substytuta, § 8 ces. rozp.) albo drugie lub następne nabycie, przewidziane w §§ 9 i 12 ces. rozp. lub „wzbogacenie się”, określone w § 21 ces. rozp., zaszły w czasie do dnia 31. grudnia 1915 r. włącznie;
 - d) jeżeli zdarzenie prawne, wymienione w ustępie c), zaszło w czasie od dn. 1 stycznia 1916 r. do dn. 6. lipca 1920 r. włącznie, a spadkodawca zmarł w czasie przed 1 stycznia 1916 r.;
 - e) jeżeli spadkodawca, którego śmierć poprzedziła zdarzenie, określone w ustępie d), zmarł w czasie od dn. 1 stycznia 1916 r. do dn. 21 czerwca 1920 r. i w tymże czasie zapadła decyzja władzy skarbowej co do należyłości należyłości spadkowej, uzasadnionej owym zdarzeniem;
 - f) jeżeli zmiana w osobie posiadacza fideikomisu (§ 1, część 1, ustęp 4 ces. rozp.) nastąpiła za życia poprzedniego posiadacza w czasie do dnia 6 lipca 190 r. włącznie.

Nowe normy o należyłościach spadkowych będą więc stosowane:

1) jeżeli śmierć spadkodawcy, określona w ustępie a), zaszła w czasie od dn. 1 stycznia 1916 r. do dn. 21 czerwca 1920 r. i w okresie tym nie zapadła decyzja, wymieniona w ustępie b);

2) jeżeli zdarzenie prawne, wymienione w ustępie c) i zarazem śmierć spadkodawcy zaszły w czasie od dn. 1 stycznia 1916 r. do dn. 21 czerwca 1920 r., a w okresie tym nie zapadła decyzja władzy skarbowej co do należyłości należyłości spadkowej, uzasadnionej owym zdarzeniem;

3) jeżeli zdarzenie prawne, wymienione w ustępie c), zaszło w czasie od dnia 22 czerwca 1920 r. do dnia 6 lipca 1920 r. włącznie, a śmierć spadkodawcy nastąpiła w okresie od dn. 1 stycznia 1916 r. do dn. 6 lipca 1920 r.;

- g) bezwarunkowo: jeżeli śmierć spadkodawcy, określona w ustępie a), zaszła w czasie od dnia 22 czerwca 1920 r. albo jeżeli zdarzenie, wymienione w ustępie c) lub zmiana w osobie posiadacza fideikomisu za życia poprzednika nastąpiła w czasie od dnia 7 lipca 1920 r.

Art. 41. Postanowienia ustawy i niniejszego rozporządzenia, dotyczące należyłości od darowizn, będą stosowane tylko wówczas, jeżeli zdarzenie prawne, które uzasadnia wymiar należyłości w myśl §§ 33 i 34 ces. rozp. jak również w myśl § 38 ces. rozp. (w związku z §§ 12 i 21, powołaniami w § 38), zaszły w czasie od dn. 7 lipca 1920 r.

Art. 42. Art. 21—23 ustawy oraz art. 16 niniejszego rozporządzenia, stosowane będą tylko w takim razie, jeżeli czyny karygodne, przewidziane w art. 21 i 22 ustawy, popełnione w czasie od dn. 7 lipca 1920 r.

Art. 43. Art. 46 ustawy oraz art. 18 niniejszego rozporządzenia stosowane będą, ilekroć tytuł prawny, na podstawie którego nastąpił wpis w księdze publicznej, podlega (stosownie do art. 51 ustawy oraz art. 39—41 niniejszego rozporządzenia) przepisom ustawy z dn. 29 maja 1920 r., Dz. U. № 49, poz. 299; nie ma znaczenia, czy wpisu dokonano po wejściu w życie powołanej ustawy, czy przedtem.

Art. 44. O ile w myśl art. 13 i 14 ustawy wymiar należności spadkowej zależy od rodzaju obywatelstwa spadkodawcy lub nabywcy, należy w wypadkach, w których spadkodawca zmarł przed dniem 31 stycznia 1920 r., stosować powołane artykuły w ten sposób, jak gdyby ustawa z dn. 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. № 7, poz. 44 oraz rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych 7 czerwca 1920 r., Dz. U. № 52, poz. 320, obowiązywały już w dniu śmierci spadkodawcy.

Warszawa, dnia 17 września 1920 r.

Minister Skarbu:

w z. Rybarski

DZIAŁ 4.

Udziały w spadku.

21	22	23	24	25	26	27
P o z y c j a	Wymienie- nie na- bywców i ich adresów	Czy i w ja- kim sto- sunku ro- dzinnym każda z osób wy- mienio- nych w ko- lumnie 22 pozosta- wała do spadko- dawcy?	Z jakiego tytułu ma udział w spadku i z czego udział ten się składa?	W tej kolumnie należy co do ka- żdej osoby, wy- mienionej w kol. 22, podać czy za życia spadkodawcy otrzymała od nie- go darowizny (§§ 30 i 31 cesar- skiego rozporzą- dzenia z dnia 15 września 1915 r. Dz. u. p. № 278). a w danym razie wymienić co do każdej darowizny miejsce i datę zdziałania jej oraz wartość darowa- nych przedmiotów w dniu działywania darowizny	Uwagi przedkła- dającego wykaz spadku	Uwagi sądu

DZIAŁ 5.

Inne dane.

Oświadczam.
Oświadczamy, że wszystkie dane, wymagane według formularza wykazu spadku oraz w myśl §§ 31 i 32 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29 grudnia 1915 r., Dz. p. p. № 397 (w brzmieniu, ustalonym rozporządzeniem z dnia 17 września 1920 r., Dz. U. № 95 poz. 628) zecznałem
zecznałam według naj-
zecznałem
zecznałam zeznałem
zecznałem zeznałam
zecznałem zeznałam
zecznałem zeznałam
lepszej wiedzy zgodnie z prawdą i nie zecznałem świadomie żadnego przed-
zecznałem zecznałam
zecznałem zecznałam
miotu, który w myśl obowiązujących przepisów prawnych należy do ma-
jątku podlegającego należyłości spadkowej.

Powyższe oświadczenie gotów jestem
gotowa jestem stwierdzić przysięgą.
gotowiśmy

.....dnia.....19.....r.